

Død! Vi faar Kvalme heroppe af al den Fromhed!
 . . . Lad os danne en Hesteko! Vi vil forskrive os
 til Fanden ved at hædre hans Fodbeklædning! . . .
 Flyt ud, Venner!«

Og da han havde faaet sin Vilje, og Alle igen
 var kommen til Sæde efter den vakte Forstyrrelse,
 løftede han smilende sin fyldte Pokal og udbød:

»Jeg hilser Dig, Lucifer! Hellige Oprører! Du,
 Frihedens og Glædens Skytsaand! Alle Djævel-
 ungens Gud! . . . Tildel mig endnu mangen fed
 Smørgrosserer, og jeg vil opbygge Dig et Alter af
 Østersskaller og tømte Champagneflasker! . . .
 Hej, Vært! . . . Gripomenus! . . . Mere Vin her!
 . . . Et Hav af Vin! . . . En Glemsels Flod! . . .
 Er der Ingen, der hører? . . . Vin, siger jeg!«

Værten, en lillebitte trøjeklædt Schweizer, kom
 nu trippende frem bagfra Disken, hvor han denne
 Aften i Lisbeths Fraværelse havde varetaget hendes
 Pligter. Med optrukne Skuldre og mange beklagende
 Armbevægelser bad han de Herrer meget
 undskyldte, men han turde ikke servere mere for
 dem i Aften. Klokken var over to, og Gadens
 venligsindede Nattebetjent havde allerede én Gang
 banket advarende paa Ruden ind til hans Lukaf
 bag Buffeten.

»Klokken? . . . Klokken!« raabte Fritjof. »Vi er
 Guder, Gripomenus! Klokken er for Skræddere og
 Skomagere!«

»Ja, ok for Kaféværter — disvær'!« svarede